

som man idelig paastaar vil følge af, at man opgiver Amtsgrænserne, slet ikke er til Stede, naar man virkelig uden alle uberettigede Hensyn vil søge den for alle Parter retfærdigste og med Grundlovens And og Bogstav mest stemmende Løsning. So vanskelige det har vist sig at beslutte sig til en virkelig Opfyldelse af Grundlovens Bud, des nødvendigere er det, at man, naar man endelig skrider dertil, da ogsaa søger den bedst mulige Løsning, saaledes som man gjorde det i 1849, for at den, hvis man ikke i Mellemtiden kan enes om noget andet, dog maa kunne være nogenlunde tilfredsstillende i en længere Arrække, noget, Folketingets samlede Udvalg allerede ønskede i 1874.

Med Hensyn til den nærmere Begrundelse af Forslagets Enkeltheder kan Flertallet her indskrænke sig til at henvise til den ovennævnte Flertals-Betænkning fra 28de Januar 1892 og i Henhold hertil at indstille det der omhandlede, kun lidet ændrede, Forslag til Folketinget.

Mindretallet. (N. Andersen [Odense Amts 2den Valgkreds], Gad, Reisz, S. Scavenius og Wagner) maa bestemt fraraade Vedtagelsen af Udvalgflertallets Forslag til en forandret Fordeling af Folketingsvalgkredsene, der i alt væsentligt kun er en Gentagelse af Flertalsforslaget af 1892. Manglerne ved dette Forslag, som vistnok ligger inden for Ordlyden af Grundlovens § 32, men for øvrigt har forladt saavel Grundlaget for den Ordning, der byggedes her paa i den samtidige Valglov, som ogsaa den der efter følgende historiske Udvikling, ere saa udførligt paaviste af Udvalgsmindretallet i dets Betænkning i 1892 og gennem dets Ordfører i Tinget under de paafølgende Forhandlinger, at vi under det Pres af Arbejde, som for Tiden hviler paa Folketingsmedlemmerne, og de saa Dage der er levnet os, maa anse os fuldt berettigede som ogsaa faktisk nødte til, herom at indskrænke os til en Henviisning til tidligere Udtalelser. Dette

turde ogsaa være saa meget mere forsvarligt, som den Omstændighed, at Flertallet indskrænker sig til at gentage et Forslag, om hvilket det vides, at det er absolut uantageligt saavel for Regering som for Landsting, faktisk indeholder en bestemt Afvisning ikke alene af Landstingets Tilbud om ved gensidig Smødekommene at opnaa et foreløbigt Resultat, men overhovedet af en i Øjeblikket frugtbar Forhandling.

Det kan næppe være Tvivl underkastet, saaledes som det ogsaa findes udtalt i Landstingsudvalgets Betænkning, at en tilfredsstillende fast Ordning af de for hele vort politiske Liv saa afgørende Forhold, der knytte sig til Fordelingen af Folketingsvalgkredsene, først bliver mulig, naar en Ændring af Grundlovens § 32 kan iværksættes. Det skal imidlertid erkendes, at de politiske Uoverensstemmelser for Tiden ere af en saadan Bestaffenhed, at det foreløbig maa anses for haabløst at ville forsøge paa at samle et Flertal i begge Ting om et bestemt formuleret Forslag til denne eller eventuelt tillige andre Grundlovsændringer. Partianskuelserne maa først klare sig, saa at de blive mere modtagelige for Paavirkning fra deres Side, der ønske nærmere Sammenlutning og Samarbejde.

Indtil dette maatte ske, gives der sikkerlig kun 2 Udveje til at komme til et om end mindre tilfredsstillende Resultat, der kan forventes at opnaa fornøden Tilslutning fra Lovgivningsmagtens forstellige Faktorer. Man maa enten i alt væsentligt slutte sig til det af Regeringen forelagte Lovforslag eller nøjes med at indskrænke sig til en begrænset Omordning med det af Landstinget vedtagne Forslag som Udgangspunkt, en Omordning, som ifølge sin Bestaffenhed kun gør Krav paa at være midlertidig.

Af Mindretallets Medlemmer ønsker Wagner udtrykkelig at bemærke, at han, hvis det maatte anses for umuligt i en overstykelig Fremtid at opnaa en Grundlovsændring i den foran anthede Retning, kunde være tilbøjelig til i Overensstemmelse